

QUAN EM FEIES TEVA...

Un relat de: [INDIRA](#)

Enyoro petons que s'han repetit moltes vegades als meus llavis, enyoro les mans que em tocaven i em feien tremolar, enyoro l'olor dels cabells enredats, de la roba prima del desig del seu cos.

Enyoro la llengua que tot em llepava, enyoro l'amor que en aquell moment em donava, enyoro les rialles després d'estar dins meu, enyoro aquell fum espès dins el cotxe.

Ja fa temps que no veig les estrelles, ja fa dies que no surt la lluna plena i ho enyoro.

Enyoro els missatges que tan esperava, enyoro mirades que tan desitjava, enyoro la música que ens acompanyava...

Enyoro trobar-nos quan no hi havia ningú al carrer, que pugés al cotxe i que em rigués, veure la lluna com somreia que m'agafi la cuixa i em digui: fes-me un petó que ja no puc més! Que em mossegui, em despulli, em llepi de cop... com si la lluna eclipsés el món, ens traslladéssim més enllà del sol. Noto com som només una persona... calor, sospires, rialles, sospiro, crits d'amor, sospirem... plaer al cos... em toques allò que més desitjo, m'agafes i perdo el món de vista... em mires als ulls i em crides, noto que em desitges que em vols teva!